

- भक्तियोग - श्रीमद्भक्तप्रवहनाभि

ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्या। जगन्मोम - जे जे इंद्रियगोचर आहे ते सर्व मिथ्या।
भक्तियोग - जे जे अनुभवाका येते ते सर्व ईश्वराचेच रूप आहे.

एकतेन पृथक्त्वेन बहुधा विद्यतोमुखम्। आणि परमार्थमागत्रि वाट्याळीला
सुखान करताना स्वतः परमेश्वर दिसायला हवा. जकी, लच्छी, काणी, पाषाणी.
परमात्मा सच्चिदानन्दस्वरूप आहे हे जरी खरे असले तरी सगुणाच्या
आधाराशिवाय तो दिवणे शक्यच नाही. त्यामुळे संत सांगतात, निर्गुणगोव्यून
सगुणात रहोवे. डोढा हे बाह्य स्वरूप आहे परंतु पाहण्याची दृष्टी हे आत्मिक
स्वरूप आहे. सुखती दृष्टी असूनही आगणार नाही किंवा नुसता बाह्य डोढा
असूनही चाळणार नाही. सगुण / निर्गुणाचा संबंध असाच आहे.

आजारातून नरेच्य भवरोगातून बाहेर पडण्यासाठी तीन गोष्टी पाळण्यालागतान
कुपथ - कुसंगति, अनाचार, मिथ्या भाषण, दुराचरण, जेव, पत्सर
पथ - सत्संगति, सद्चिन्तन, सद्गुरुचरण
औषध - अखंड नामस्मरण

भवसगर - ज्याची निर्मिती वीले (मू-भव) मृत्युसागर (ज्याला नाश आहे.)
हा उचंबळतो आहे त्यामुळे जीव शिबळत जातो. मारंगव्याखतो.

प्रमाणं भवाब्धोरिव मासकानाम् | नित्यं कराभ्याम् धृतो येन तस्मान् |
मर्येव मन आधत्स्व - मन इन्द्रिये | धनविकार | बुद्धि-विचार बदलते की नशीब
शब्दादिभिः पञ्चभिरेव पञ्च | पञ्चत्वमापुः स्वगुणेन बध्नाः |

कुरंगमातंगपतंगमीन | शृंगान्तरः पञ्चाभिरञ्जितं किम् ॥ ७८ ॥
हरिण - संगीत प्रिय (शब्द) | मातंग (हत्ती) स्पर्श | पतंग - ज्योति तेज (ज्ञान)
मीन - पाणी (रस) शृंग - वासने वेद (गंध) → दयनीय अवस्था

विषयसक्तीव्या मोहणाशातून जो सुखी नेच मुक्ती मिळवण्यास समर्थ होतो
मोक्षस्य कांक्षा यदि वै त्वारस्ति त्यजानिदूराविषयान्विषं यथा ॥ ८१ ॥

भक्तीचे दोन प्रकार - १. शरणात्मक (गौणी भक्ती) २. मननात्मक (पराभक्ती)
३. विशुद्ध भक्ती (चिन्तशुद्धी) जो ज्युक्त (अभ्यासपर)

श्लोक ३३ - सर्वकर्मफलत्याग - पतिव्रतेप्रमाणे प्रत्येक कर्म भक्तीसाठी
मस्तक आणि हृदय ही दोन्ही स्फूर्तिवाची संतोषाच्या एकच मनोबरी
रूपान आणणे हे मानवाच्या आध्यात्मिक इतिसाठी आवश्यक आहे. खरं
तर तेच रहस्य आहे. सुसंवाद आणि समविकस होच परिपूर्णता आहे.
भक्ताने आपली विवेकबुद्धी पाषाणमूर्तीतून आरपार नेउन त्या नित्य
स्फुरण पावणाऱ्या सत्यतत्वाशी संपर्क साधायचा आहे.

मृण्मयाकडून चिन्मयाकडे जायचे आहे.